

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
t. č. v X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j.: KRPA-194700-10/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j.: KRPA-194700-10/ČJ-2024-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu patrně nebylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. mu nebyla doručena informace o nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Nutnost omezení osobní svobody ovlivňuje, zda se cizinec dopustil vědomého či toliko nedbalostního jednání. Pokud žalobce vyjádřil úmysl vycestovat do domovského státu a nebyl přesně informován o ukončení řízení o správním vyhoštění, je nepřiměřeně tvrdé, pokud je omezen na osobní svobodě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30, musí být v rozhodnutí o zajištění posouzeny všechny okolnosti, pro něž nelze použít mírnější instituty, což žalovaná neučinila. Podle rozhodnutí NSS, sp. zn. 9 As 5/2010, představuje zajištění cizince mimořádný institut zasahující do ústavně chráněného práva na osobní svobodu a může být použito jen, je-li zjevné, že jiné řešení nepřichází v úvahu. Žalobce odkázal na zásadu přiměřenosti postupu správního orgánu, které se Ústavní soud věnoval v rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 5/01, kde uvedl, že zasahování státu musí respektovat rovnováhu mezi požadavky obecného zájmu společnosti a ochrany základních práv jednotlivce. Na základě uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit pro jeho nezákonnost, neboť ve vztahu k jeho osobě působí nepřiměřeně tvrdě a nedostatečně zdůvodňuje brutální zásah do jeho svobody.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že žalobce naplnil skutkovou podstatu v ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c., neboť nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a dobu k vycestování. V napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii nebyla žalovaná nucena uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobu navrhl žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 4. 1. 2023, č. j.: KRPA-7266-18/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 36 měsíců; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že dle ust. § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné. Doba vycestování z území Evropské unie byla stanovena v délce třiceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí, tzn. v daném případě od 17. 1. 2023. Jak je zřejmé z odůvodnění, žalobce se na území zdržoval nelegálně X., přičemž v České republice též neoprávněně brigádně pracoval.
5. Dne 13. 6. 2024 v 15:45 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (úřední záznam ze dne 13. 6. 2024, č. j.: KRPA-194700-2/ČJ-2024-000022).
6. V rámci podání vysvětlení dne 13. 6. 2024, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-194700-9/ČJ-2024-000022-ZZC, žalobce mj. uvedl, že nevycestoval, neboť se nechce navrátit do země původu. Ač si je vědom uložení vyhoštění, neměl v plánu vycestovat, jelikož hodlá v České republice zůstat a pracovat tu. Pracuje brigádně na stavbách, je svobodný, bezdětný, v zemi původu X. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka, je zdrav a s ničím se neléčí.

7. Dne 13. 6. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce neřešil svoji pobytovou situaci, na území se zdržoval nelegálně a neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené žalovanou. Na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobci blízké osoby ani jeho rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.
8. Dne 15. 6. 2024 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 6. 2024, č. j.: OAM-790/BA-BA01-BA06-PS-2024, byl žalobce ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, když doba zajištění byla stanovena do dne 11. 12. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) z.p.c. *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
12. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je police povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
13. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

14. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
15. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
16. Délce zajištění se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně věnovala na s. 6, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Popsala úkony spojené s realizací eskorty a komunikací s orgány země původu, čímž byly úvahy žalované vyhovujícím způsobem individualizovány na žalobcův případ. Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021–29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019–25).
17. Stran realizovatelnosti správního vyhoštění NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010–150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Výkon správního vyhoštění se v případě žalobce jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek

trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi původu, jež by výkonu správního vyhoštění bránily, tak i absenci vazeb žalobce k území České republiky. Překážku realizovatelnosti správního vyhoštění nepředstavuje ani chudoba v zemi původu a snaha usadit se a pracovat v Evropské unii; socioekonomická motivace překážkou vyhoštění není.

18. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010–150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
19. V případě žalobce nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobce sám během podání vysvětlení dne 13. 6. 2024 v zásadě negoval všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 4 a 5) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobce.
20. Uvedl-li žalobce, že nevěděl o právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 1. 2023, potom se jeho tvrzení ocitá v přímém rozporu s jeho podaným vysvětlením ze dne 13. 6. 2024. Jmenovitě na otázku, jestli si je vědom, že je evidován jako nežádoucí osoba se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie, odpověděl: „*Ano, jsem si toho vědom, že jsem tu u vás měl problém, a že jsem dostal to vyhoštění. Nevystěhoval jsem, protože bych tu rád zůstal.*“ Pokud případně žalobce přesně neznal den nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nejedná se o skutečnost, která by jej omlouvala. Žalobce věděl o probíhajícím řízení o správním vyhoštění a nemohl těžit ze své pasivity; rozhodnutí o správním vyhoštění přitom osobně převzal, jak vyplývá ze správního spisu. Žalobci není možno přisvědčit, že se v nyní projednávané věci dopustil toliko nedbalostního jednání, které by zakládalo nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Naopak je třeba zdůraznit, že žalobce při podání vysvětlení opakovaně potvrdil, že z území České republiky nechtěl vycestovat do země původu.
21. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ustanovení čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019–48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Naopak, ke dni rozhodování soudu již žalobce nebyl zajištěn dle napadeného rozhodnutí, ale na základě nového rozhodnutí po podání žádosti o mezinárodní ochranu.
22. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení včetně žalobcem zmiňované proporcionality postupu správního orgánu. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. července 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.